

Alida van Sambeeck

inkijkexemplaar

Alida van Sambeeck

Eerste druk 2025

copyright tekst © Alida van Sambeek

copyright illustratie © Alida van Sambeek

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

illustratie Alida van Sambeek

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93366-72-5 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

NIME

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

*'Een goed voorbeeld van een nimf is die van de libelle.
De larve kruipt op een zonnige lenteochtend
na jaren uit het water en klimt op een tak.
Een tijdlang blijft hij daar zitten, verstijfd en
niet in staat te bewegen, tot de rug openbreekt
en de libelle uitoliegt.'*

1

*Is this love?
Are you Sure?
Is it something
You can control?*

In chains, The War On Drugs

H2000

‘Hou op.’

‘Nee. Niet doen, alsjeblieft.’

‘Fuck.’ Een hand wrijft over een smal gezicht.

Dimf schrikt wakker, bezweet en rillend. Haar hart bonst in haar borst. ‘Fuck, fuck, fuck.’

De rode cijfers van haar wekker verspringen: vijf uur. Slapen lukt niet meer. Ze staat op, pakt haar telefoon en wankelt naar haar keukentje.

Ze drukt een cupje in het Nespresso-apparaat. Een van de weinige luxe dingen die ze zich veroorlooft, op koffie bezuinigt ze niet.

Nippend van haar Ristretto Italiano scrollt ze door haar berichten en leest het laatste nieuws in een poging zichzelf te bevrijden van haar nachtmerrie.

‘Fuck,’ mompelt ze nog een keer.

*

Sinds ruim een jaar heeft Dimf een account op een datingsite voor mensen die op zoek zijn naar vertier in bed. Haar laatste date was een ramp. Sindsdien wordt ze midden in de nacht angstig en drijft nat van het zweet wakker.

Zijn foto's waren sexy. Hij had een goed lijf en een markante kop met een brutale glimlach en bruine, fonkelende ogen.

Hij vroeg: ‘Hou je van hard? Ik hoop van wel.’

‘Niet te extreem, niet anaal, veilig. Voor de rest sta ik overal voor open zolang er wederzijds respect is.’

‘Precies het antwoord waar ik op hoopte.’

Ze noemde hem Man Nummer Zeven omdat hij de meest onper-

soonlijke nickname had die ze tot dan toe voorbij had zien komen. Sommige mannen gebruikten een getal: geboortejaren en het getal 69 kwamen veel voor. Man Nummer Zeven gebruikte een rijtje tekens waar ze werkelijk geen chocolade van kon maken.

Zelf bedacht ze de nickname Nimf en grinnikte om de eenvoud. Soms vroegen mannen naar haar echte naam, reden voor haar om een ontmoeting van de hand te wijzen: geen persoonlijke informatie. Ze waren niet online om penvrienden te worden.

Dimf zocht specifiek naar mannen met een vaste relatie of een huwelijk. Als ze vertelden op zoek te zijn naar een langdurige affaire, een “second love”, haakte ze af. Vrijgezellen hield ze op afstand.

Soms vroeg ze zich af of ze wel helemaal normaal was. Ze wilde daar niet te veel bij stilstaan. Ze was een single die soms zin had, eigenlijk was dat helemaal niet zo gek.

Gemiddeld had ze elke twee, drie maanden een afspraak. Over het algemeen deed ze leuke ervaringen op. Behalve met Man Nummer Zeven. Die date was zo angstaanjagend verlopen dat ze het liefste wilde wegkruipen in een veilig, donker hoekje. Ze vocht tegen die drang, moest door met haar leven.

De vorige keer dat ze zich zo akelig voelde, krabbelde ze moeizaam op na een jarenlange relatie met een man bij wie ze altijd op haar hoede moest zijn.

Elk moment kon ze een sneer verwachten. ‘Je kunt werkelijk niks. Zonder mij was je een nobody, ik heb je gemaakt tot wat je nu bent.’

Nog erger waren zijn grillen in bed: ‘Kom hier, rot op. Schatje, golddigger. Slet, lieveling.’

Ze wist nooit wat er ging komen: liefdevolle aandacht, of kille afwijzing.

Pas na jaren besloot ze eindelijk bij hem weg te gaan.

Er brak een nieuwe fase aan. Diep gekrenkt bleef hij haar lastigvallen en zwartmaken. Het was nog lang niet voorbij.

Hij verdween pas uit haar leven op het moment dat ze steeds slechter functioneerde en niet meer in staat was om te werken. Klein, bang en geïsoleerd van haar familie en vrienden, deed ze zichzelf pijn en liet niemand binnen.

Ze hoorde dat hij een ander, bijna identiek meisje had. Een jongere Dimf met hetzelfde lange, goudblonde haar, iets schuinstaande, lichtgroene ogen, hoge jukbeenderen, lange benen en smalle heupen.

Hij paradeerde met zijn nieuwe aanwinst door de stad en stelde haar overal tentoon. Ze had het niet met eigen ogen gezien, ze kwam nauwelijks buiten in die tijd.

De verhalen bereikten haar desondanks.

Anderhalf jaar later kwam Dimf haar evenbeeld tegen op straat en ze zag de donkere kringen, de zenuwtrekjes, de in elkaar gedoken houding en het trillende ooglid. Ze herkende haar direct, zag hoe ze zelf ooit was. Zonder erbij na te denken volgde Dimf haar een kledingwinkel in. Ze stelde zich verdekt op achter een rek met jassen en observeerde.

Haar lotgenootje pakte een T-shirt uit een vak en sprak ondertussen met iemand aan de telefoon. 'Ik kom zo naar huis, ik ben alleen een ogenblikje de stad ingelopen.'

Dimf hoorde haar verantwoording afleggen: 'Nee, er is niemand bij me, ik ben alleen ... Ik kom zo naar huis ... Met wie zou ik hier moeten zijn dan?'

Dimf wilde het meisje aanspreken: Doe jezelf dit niet aan, hou wat meer van jezelf en ga bij hem weg.

Wetende dat die boodschap geen effect zou hebben, liet ze die gedachte direct weer varen. Dit meisje moest haar eigen, donkere pad bewandelen tot ze er vanaf viel. Pas dan zou praten zin hebben.

Het T-shirt leek haar te bevallen, zonder het te passen liep ze

naar de kassa en sloot aan in de rij. Dimf volgde op een afstandje, ze wist dat ze zich raar gedroeg. Ze kon er niets aan doen. Het meisje trok haar aan als een magneet, het was alsof ze naar een film van haar eigen leven keek.

Het meisje keek zorgelijk naar de lange rij en daarna op haar horloge, het zou wel een tijdje duren voor ze aan de beurt was.

Er klonk een lieflijke ringtone, Mozart of Vivaldi, iets klassieks. Het meisje pakte opnieuw haar smartphone.

'Ik mag toch wel ...Nee, natuurlijk niet ...Waarom doe je nu zo?... Hallo?'

Kennelijk werd de verbinding verbroken. Het meisje keek een paar seconde gepijnigd naar haar smartphone stapte uit de rij, hing het T-shirt terug en haastte zich de winkel uit.

Bij het passeren van Dimf keken ze elkaar onbedoeld aan. Het had niet veel om het lijf, het was niet meer dan een microseconde, toch zag, wist en voelde Dimf direct hoe opgejaagd en onzeker dit meisje zich nu voelde. Het was een onbewuste, eenzijdige connectie.

Buiten zag Dimf haar opvolgster zich verontschuldiging tussen de mensen manoeuvreren en realiseerde zich plots hoeveel stappen ze zelf had gezet. Ze zou nooit meer zoals dit meisje zijn. Ze zou nooit meer het risico nemen opnieuw gekwetst en misbruikt te worden.

Het was daar, midden op straat, tijdens een regenachtige ochtend, kijkend naar het steeds kleiner wordende figuurtje, dat ze besloot: ik wil geen relatie meer, ik blijf alleen.

Dat inzicht gaf haar de verlichting en de innerlijke rust van een boeddhistische monnik. Niettemin begon ze na een poosje de fysieke kant van een relatie te missen.

Er ontstond een groeiend verlangen naar het voelen van een mannenlichaam, om te zoenen, aan te raken en aangeraakt te worden.

Die behoefte bleek makkelijk te bevredigen door het aanmaken van een profiel bij een website waarbij men niet om de hete brij heen draaide. Iedereen die daar een account had was op zoek naar hetzelfde: iemand om het bed mee in te duiken.

*

Ze legt haar telefoon neer en loopt naar het koffieapparaat. Terwijl haar tweede kopje koffie ratelend bereid wordt, denkt ze aan het korte berichtje dat ze zojuist in haar inbox vond.

‘Hey Nimf, zullen we eens chatten?’

Deze man, H2000, heeft een foto meegestuurd. Dat kan twee dingen betekenen, óf de man in kwestie heeft schijt aan zijn vrouw door zo openlijk op zoek te zijn, óf hij is ongebonden. In beide situaties heeft ze geen trek.

Toch trekt zijn blik haar aandacht. Hij is best knap, heeft donkerblond haar, lichtblauwe ogen en een stoer stoppelbaardje. Hij heeft iets wat ervoor zorgt dat ze blijft kijken. Ze weet niet goed wat het is, misschien de manier waarop hij net niet in de lens kijkt, het geeft hem iets bescheiden.

Op zijn profiel leest ze dat hij een stuk ouder is dan zij, dat is voor het eerst. Dimf is dertig en wordt vaak benaderd door hele jonge jongens die ze links laat liggen. Ze zoekt iemand van haar eigen leeftijd. Deze man is vijftig en inderdaad ongebonden. Gescheiden en geen behoefte aan een vaste relatie.

Ze pakt het kleine blad van het hoog opgehangen opklaptafeltje, zet het vast met de beugel en trekt een witte barkruk naar zich toe.

Haar broers noemen haar studio spottend haar “tiny house”. Dat maakt haar niets uit. Dit is haar plek, haar bastion. Niemand kan hier onaangekondigd binnenlopen.

Beneden aan de straatkant is een voordeur die alleen van binnenuit geopend kan worden. Voor wie met de auto komt, is er

aan de zijkant een stalen poort met een bel en een camera. Na het parkeren kom je bij een centrale voordeur die van binnenuit geopend wordt. Pas op de zevende verdieping kom je bij haar eigen voordeur. Dimf hoeft geen huis met een tuin. Ze kiest voor optimale veiligheid, zelfs al kost het bijna haar hele salaris.

Huiverend overweegt ze om terug naar bed te gaan, de kou zit tot in haar botten. Desondanks blijft ze op, ze is bang om weer in slaap te vallen en opnieuw angstig en drijfnat wakker te worden. Over twee uur loopt de wekker af en moet ze zich klaarmaken voor haar werk. Het is beter om wakker te blijven en dit vervelende, onbestemde gevoel kwijt te raken.

Met kleine slokjes drinkt ze van haar tweede kopje koffie en speelt met de gedachte om H2000 een berichtje te sturen. Misschien is het beter om wat te wachten. Zijn berichtje was van gisteravond. Het is kwart over vijf in de ochtend, het komt vast raar over om nu te reageren.

Wat maakt het uit? Corrigeert ze zichzelf.

Stop nu eens met invullen wat een ander zal vinden. Jij wilt nu reageren, reageer dan. Als hij dat raar vindt, is dat zijn probleem. Je kent die man niet eens.

Ze opent de app en stuurt: 'Hi, goedmorgen.'

Tijdens het versturen meldt zich een vertrouwde tinteling in haar onderbuik. Contact leggen met een onbekende man geeft altijd een lekker soort spanning.

Tot haar verbazing zoemt haar telefoon vrijwel direct na verzenden.

'Hé, je bent er vroeg bij.'

'Ik ben blijkbaar niet de enige.'

'Ja, klopt. Ik slaap niet altijd goed. Leuk dat je reageert.'

'Ja, ik was vroeg wakker en het is de moeite niet meer om nog te gaan slapen.'

Ze twijfelt, zal ze zeggen dat ze een nare droom heeft gehad?

Nee. Wat moet zo'n man met die informatie?

Ze ziet dat hij aan het typen is, hij stuurt: 'Nee? Moet je zo weg?'

'Nou, niet meteen. Over ongeveer een uurtje moet ik beginnen aan de ochtendroutine.'

Hij stuurt lachende gezichtjes. 'Ochtendroutine. Hoe vrouwelijk. Wat doe je voor werk?'

'Personal assistant, directiesecretaresse.'

'O, Miss Perfect?'

'Hoe bedoel je, Miss Perfect?'

'Nou, nageltjes gelakt, lippen gestift, wenkbrauwen in de plooi, dat werk. Zal moeten voor je werk, of niet?'

Ze glimlacht. Vaak is ze na twee zinnen klaar met chatten. Niet dat zo'n man dan iets verkeerd zegt. Het ligt vaak meer aan de manier van vragen stellen. Of doordat hij net te langzaam reageert waardoor er geen vlot gesprek ontstaat. In dit geval is het net alsof ze naast elkaar aan de bar zitten. Het is precies wat ze nu nodig heeft.

'O, je bedoelt het masker dat ik opzet als ik ga werken?'

'Uh, als jij het zo noemt, ja denk het. Is het zo'n groot verschil met wanneer je vrij bent?'

Dimf is over het algemeen voorzichtig met het sturen van foto's. In dit geval heeft ze zijn foto gezien er is geen echtgenote in het spel die verhaal kan komen halen als er iets uitlekt.

'Wil je mijn werk- en vrijetijdsgezicht zien?'

'Jaaaa, dan ga ik de tien verschillen zoeken, dan heb ik wat te doen voordat ik zelf weg moet.'

'Wat doe je voor werk?'

'Verpleegkundige, Cardiologie.'

'O, totaal iets anders. Ik vraag eigenlijk nooit wat iemand voor werk doet, haha. Niet belangrijk.'

'Dat is zo. Hier mag het over uiterlijk gaan, dus waar blijven die foto's?'

Ze chatten nog een tijdje en wisselen foto's uit. Ze ziet zijn lichaam en is aangenaam verrast. Hij is gespierd, tanig, geen sportschool-type.

Ze zegt: 'Je hebt een mooi lijf.'

'Jij ook. Wil je afspreken? Je bent welkom. Hier heb je mijn adres.'

Binnen een half uur weet ze hoe hij eruitziet en waar hij werkt en woont. Deze man heeft geen reserves en geen ballast van een relatie.

Ze onderdrukt de neiging om op de rem te trappen. Na Man Nummer Zeven heeft ze geen afspraakjes meer gemaakt en ze mist het. De spanning vooraf, de aanrakingen, de seks. Dit gaat heel wel erg snel, toch volgt ze deze ontspannen flow. Misschien kan deze man haar weer de positieve ervaring geven waar ze diep vanbinnen naar snakt.

'Je laat er geen gras over groeien. Ik denk dat een date met jou niet zal gaan over kopjes koffie drinken, elkaar aankijken en inschatten of het in bed zou kunnen werken.'

'Dat zou goed kunnen. Ik kan er niets aan doen, je windt me op.'

'Jij mij ook.'

Het is waar, zijn open ontspannen houding is zó anders dan het gangbare, heimelijke gedoe.

Ze spreekt af, zet haar kopje op het aanrechtblad en stapt onder de douche. Het is in ieder geval gelukt dat rotgevoel kwijt te raken.

Man Nummer Zeven

Vanaf het moment dat Dimf een profiel aanmaakte op Secret Dates werd ze onafgebroken benaderd en sprak ze regelmatig af.

Ze ontmoette mannen die verlegen waren of juist over leken te lopen van zelfvertrouwen. Eentje kwam op een snelle motor en haalde twee flesjes prosecco uit zijn leren rugzak om het ijs te breken, een andere vroeg of ze haar ondergoed uit wilde laten.

Sommige mannen waren zorgzaam en raapten na afloop haar kledingstukken op. Anderen hadden haast om weg te komen en lieten haar in bed achter. Soms werd de rekening gesplitst, meestal betaalde de man.

Ze werd veeleisend en blokkeerde de mannen die te opdringerig waren, berichten vol taalfouten stuurden of meteen op de proppen kwamen met hun gezwollen geslachtsdeel.

Secret Dates was een grote snoepwinkel als je wist wat je wilde en Dimf zocht humor, intelligentie, enig fatsoen en een online vonk.

De meesten vertelden uitgebreid waarom ze seks buiten de deur zochten en leken een soort verantwoording af te willen leggen. Ze hielden stuk voor stuk van hun partner, maar soms was er geen seks meer sinds de kinderen geboren waren, of ze waren jeugdliefdes, beste maatjes en geen geliefden meer.

Een van hen zei: 'Mijn vrouw is zoveel zwaarder geworden dat ik haar afstotelijk vind, het is misschien naar om te zeggen, toch is het zo.'

Dimf werd er altijd wat kriegelig van. Ze zat niet te wachten op ontboezemingen. Ze wilde seks en zo min mogelijk praten. Vooral niet over haar eigen beweegredenen, ze had geen zin om daarover te praten. Het verleden was nog altijd geen verleden tijd.